

Májová

HELL'S TOUR

1990

Májová výprava

9.5. 1990

Motto: Ten, kdo bloudí, neprohloupí.

Tak. Máte-li chvilíčku času, usedněte, udělejte si pohodlí a pozvolna se začtete do těchto řádků.

Začíná to opět srazem. Je 7:50. Zatím nikdo z těch, co mají garážovaná přibližovala u mě, nepřišel. Asi se plní obava z minulého povídání, že pojedu sám.

Ba ne, právě přišla Pavla. Takže aspoň dva. Mrzí mě však, že odřekl účast Honza. Vytahujeme kola ze sklepa. Za vchodovými dveřmi domu je nějak živo. Kdosi zarumploval klikou a s plnou parádou vjíždí do průjezdu. Je to Jura a jeho kamarád. Výborně, jedeme aspoň čtyři.

7:57. Posílám Pavlu na sraz. Jura totiž začíná opravovat svoje kolo. 8:05, jedeme na sraz.

Tady čeká Žabža. Cestou se k nám ještě připojil Mirek. Je nás tedy šest. Z metra vychází v 8:15 Markéta. Sedm. Vracím se s ní do sklepa pro kolo. A už jsme zase před Pražskou posádkou (od roku 2008 centrum Palladium). Ještě by měla dorazit Henrieta. 8:25. Už asi nepřijde. Jedeme.

Meta dnešní výpravy je určena Pavlou a nalézá se na zámku v Nelahozevsi. Pro informaci, tento se nalézá nedaleko Kralup n. Vlt. Nyní se musíme dopravit do Vokovic, kde odbočkou vpravo hodláme opustit Prahu.

Dnes má premiéru nové zařízení na mém kole, které má lépe a ochotněji ovládat přehazovačku. Bohužel už na Letné došlo k jeho poruše a tak budu muset mít po zbytek výpravy zařazen jediný převod. Ještěže se to nestalo na vícedenní výpravě.

Přesouváme se Letenskými sady k místu, kde dříve stával pomník Stalina (od roku 1992 kyvadlo) a odtud pak na Špejchar, dále přes Prašný most a zadem oklikou na Leninovu třídu (později Evropskou). Po ní až k odbočce na Jenerálku a dál směrem z Prahy.

Je to tu dost do kopce. Zastavujeme za účelem sjednocení skupiny. Jura odkudsi vyndal sušenky. Drobná svačinka. Jedeme dál.

Už od srazu je slunečno, teplo až horko. A to už jsme venku

z Prahy. První vesnice se jmenuje Lysolaje. Krajina je tady slušně členitá. Vertikálně! Za Černým volem opět zastavujeme ve svahu a čekáme na sebe. Jura vytahuje sušenky. Tedy další sušenky. Vůbec by to chtělo svačinku. Žabža zmizela. Po bližším ohledání terénu jsme zjistili, že si ustlala ve vysoké trávě nedaleko nás. Pavla prohlásila, že jde napřed a odešla směrem vzhůru. Když jsme měli pocit, že nastal čas další jízdy, ukazoval můj palubní orloj 10:30.

Vyjíždíme kopec a ocitáme se ve Velkých Přílepech. Zahlédl jsem Pavlino kolo opřené o zábradlí. Ona sama sedí vedle a spí. Začal jsem divoce zvonit. Snad se probudí.

Na vršku nad vesnicí jsem rozhodl, že na ni počkáme. Přijel Jura, který dnes „hlídá zadky“. Pronesl, že Pavlu vůbec neviděl. Ona však po chvilce vyjela zpoza rohu. Výborně. Jedeme tedy dál.

Celou cestu se jede nad očekávání dobře a tak si povídáme a velmi kladně hodnotíme téměř nulový provoz na této, jinak hlavní, komunikaci. Je tu krásná rovinka. Pociťuji akutní nedostatek převodových stupňů. Stále totiž trvá neodstranitelná porucha ovladače přehazovačky.

A to už jsme v Tursku. Zastavujeme za křižovatkou. Je tady totiž dost nejasné, kudy dál. Jura vytáhnul další sušenky. Za chvíli budeme pokračovat. Moment, jenom si kousnu... Tak a jedeme.

Po nějakých kilometrech mírné a rozumné jízdy jsme vjeli do Minic. Tato vesnice se stala předměstím Kralup, ale má statut samostatné obce. Zajímavé.

A to už jsme v Kralupech. Skupinu nyní vede Pavla, protože asi jediná tuší, kudy máme pokračovat. Nyní se naplňuje motto výpravy... Jedeme někam...

Na nějaké zahradě se zdejší domorodci zabývají jakousi prací. Pavla na ně promluvila. V jejich tvářích se objevil děs a hrůza, když na nás pohlédli. Když se trochu vzpamatovali, poslali nás zpátky na hlavní, pak doleva a dál...

Vracíme se na nejbližší křižovátku. Pavla nás vede doprava. Nikdo ji nezastavil. Všichni jedou slepě a důvěřivě za ní. Pak ji napadlo se znovu zeptat. „Jo to musíte na opačnou stranu, na tu velkou křižovátku, potom doleva a rovně...“ otáčíme a jedeme podle pokynů.

Po cestě je však hospoda. A protože je velké teplo, je třeba se napít. Kromě toho Pavla ještě dneska neměla kafe. To se musí napravit. Zastavujeme. Jura, jako již tradičně, vytahuje sušenky.

Po občerstvení zase jedeme. Přes tu křižovatku, a dál a dál, až na odbočku, o které se Pavla vyjádřila jako o té jediné správné pro odbočení. Nějaký starší člověk nás v našem rozhodnutí podpořil. Zastavujeme u kostela. Pak nezbyvalo, než se znovu zeptat. „Jo, to musíte zpátky do Kralup a na té křižovatce doleva...“

Opět návrat. A to už jsme na té křižovatce. Silnice, na kterou míříme, je jediná, kudy jsme ještě nejeli. Iniciativu převzal Jura. Cestou se ještě několikrát ptal, ale jinak nás neomylně vede k cíli.

Ocitli jsme se na „Dvořákově stezce“. Je to turistická červeně značená cesta, údajně jdoucí těsně kolem zámku, kam máme namířeno. Hned od počátku se mě zmocnila nedůvěra. Moc dobře si pamatuji, co obnášely doposud zdolávané červeně značené stezky. No, ale jedeme.

Cesta kupodivu není špatná. Zatím. Vede po úbočí kopce, ve kterém je železniční tunel a směrem dolů je Vltava. Jako materiál při tvorbě tohoto kopce byl použit pískovec, který tvoří díky erozi a abrazi nádhernou scénérii.

Zvolna pokračujeme. Kocháme se tím, co je k vidění a hned to komentujeme a vzájemně konzultujeme. Najednou jsme se objevili u zastávky ČSD. Pohled doleva: Nějakých 100 metrů od kolejí stojí nějaký větší barák s fasádou zdobenou sgrafity. To bude asi ten zámek. Zdoláváme koleje napříč a už jsme ve vesnici. Teď ještě kousek do kopce a už triumfálně vjíždíme do bran zdejšího šlechtického sídla.

Je děsné vedro. Zaparkovali jsme naše oře a sedli si na lavičky. Pavla zatím odešla sehnat svoji kamarádku, která tu pracuje jako průvodkyně.

Za chvíli nás vzájemně představuje. Nejbližších 90 minut jsme strávili prohlídkou a poslechem zajímavostí o předmětech zde shromážděných. Bylo to zajímavé a kamarádka do povídání vložila i spoustu pozoruhodností, které se jinak návštěvníkům nevypráví a celkově byla velmi uvolněná. Prý si s naší skupinou báječně odpočinula. No jo, ale už je konec. Loučíme se a odjíždíme.

Ne však daleko. Těsně pod zámek se nalézají občerstvení se zahrádkou. Vzhledem k tomu, že je 13:50, neškodil by oběd. Ano, souhlas.

Nechali jsme si prostřít bohatou tabuli. Krokety, brambůrky, sušenky, pivo, limo a kafe. Ovšem každý si dal něco, někteří dokonce nic.

Během stolování se ztratila Žabža. Po chvilce hledání ji našla Pavla, která leží v trávě nedaleko nás. Pak to nějak tak přišlo, že už nemá cenu dále zabírat místo u stolu. Vyhoupli jsme se do sedel a zahájili jsme návrat do Prahy.

Jelikož už na zámku projevíli někteří... vlastně všichni... přání se vykoupat a světili se s tím průvodkyni, věděli jsme teď, že nejbližší cíl je ve Vojkovicích, kam se dostaneme přes Mířejevici a Všestudy. Stále svítí slunce a je strašné vedro a začíná být dusno. Od jihozápadu se sem po obloze žene černo. Navrhují najít střechu. Návrh je s rozpaky přijat.

Blížíme se k pískovně. Na odbočce k ní jsme ještě pobesedovali se dvěma místními děvčaty. Obě nám doporučila přístřešek u kravína, pod kterým je sláma. Jedeme tam.

Sotva jsme zaparkovali naše přibližovala a našli vhodné místo k sezení, později ležení, začalo pršet. Nejprve málo a drobně, později však hustě a hodně. Čas od času se zablýsklo a zahřmělo. Pavla se Žabžou provádějí nějaké lotroviny. My ostatní pokojně spíme. Ve slámě. Poležení teda nic moc. Hlavně, když po hodině déšť skončil, nevím jak ostatní, ale já mám slámu úplně všude. Teď opravdu nezbyvá nic jiného, než se jít skutečně vykoupat. Představa nic moc.

Ale vlastně jo! Žabže je dnes patnáct let, takže v rámci narozenin ji trošku smočíme a sami se při tom vykoupem. Všichni, kromě Žabži souhlasí.

A to už jsme na břehu jezera a sundáváme ze Žabži věci, které by mohly namočením utrpět (hodinky, vrchní ošacení, pokus o spodní díky prudké obraně nevyšel...) a už letí do vody (nevím proč to spodní tak bránila, protože je po namočení úplně průhledné...) za ní Jura a já, vedle pak Markéta. Pavla si užívá ženské dny a tak brodí po kolena kousek od nás. Voda je tu neuvěřitelně teplá a čistě průhledná (vid' Žabžo...). Ani po hodině se nám nechce ven. Ale čas přeci jen začíná tlačit a je tedy nutné pokračovat v cestě na Prahu.

Po návratu pod přístřešek zjišťuji z palubního orloje, že je 16:55. Pozvolna se připravujeme na odjezd. Což znamená vzít si na sebe suché věci a připravit kolo na jízdu. Při této činnosti to Žabža vzdala a už se ani v nejmenším nepokouší skrývat své nahé tělo. Pronesla něco v tom smyslu, že když se nám ukáže, bude mít od nás pokoj. Zajímavá filozofie. A v patnácti letech?

Odjíždíme. Na mapě jsme si vybrali cestu mimo hlavní tah na Prahu. Pojedeme tedy do Zlosyně, dále pak přes Úžici, Kozmín, Zlončice, do Máslovic.

Tady Jura při odpočinkové zastávce vyndal prý poslední sušenky. Sborem jsme mu je snědli. Co je dál pozoruhodné, zase se zatahuje. Mraky se naštěstí pohybují pomalu. Máme tedy šanci dojet za sucha. Pravda, zbývá nám asi 15 kilometrů, ale snad to stihneme.

Jedem! Vodochody, Drasty, Klecany a Veltěž. Zde jsme se přecijenom museli dát po výpadovce, protože jiná cesta tady prostě není. A kromě toho spěcháme. Podle mého chronometru je 19:25. Ale hlavně nás dohání ten mrak.

Jedeme tedy. Dolní Chabry, ulicemi Prahy až ke stanici metra Fučíkova (dnes Nádraží Holešovice). Pak jsme se mojí vinou zase chvíli drželi motta dnešní výpravy. Zabloudili jsme. Vymyslel jsem totiž zkratku. Byla skvělá a podstatně kratší, než jízda ulicemi. Narazilo to na jediný zádrhel. Projevila se totální absence jakékoliv lávky přes Vltavu. Je pravda, že tu byla, ale to budou tak tři roky. No nic, vrátíme se a uvidíme.

Neminulo ani pět minut a vidělo se... jak nádherně prší. Zůstali jsme stát pod mostem a čekali až se vyčásí.

Je 20:05, zvolna přestává pršet. Pavla vyndala z kapsy kola láhev a začala si omývat koleno. Později přiznala, že když jsme jeli podél tramvajových kolejí, podařilo se jí vjet do drážky kolejnice a pak celkem ladně spadnout. Nestalo se však nic vážného.

Pohledem zjišťuji, že už skoro neprší. Půjdeme tedy. Už jsme u PKO JF (dnes Výstaviště Holešovice) a napojujeme se na třídu Dukelských hrdinů.

Tady jsme se rozloučili se Žabžou, která odbočila a nabrala směr Petřiny, Jurou a Pavle, kteří ji jeli doprovodit. Já se zbytkem pokračuji na Nábřeží kpt. Jaroše, ke Švermovu (dnes Štefánikovu) mostu. Tady při odbočování nezvládla koleje Markéta. Naštěstí jsme jeli velmi pomalu a tak se nic nestalo. Ještě to by scházelo. Doposud má na čele náplast po nehodě na výpravě Velikonoce...

A už jsme v Revoluční, odbočujeme do Truhlářské na tzv. „čestné kolečko“. Kolečko proto, že, abychom se dostali do Soukenické, musíme díky jednosměrkám objet blok.

No a tak končí další velmi pěkná a klidná výprava.

Ještě technická data:

Účastnilo se sedm jezdců: Moje maličkost Dig, dále Pavla, Markéta, Žabža, Jura, Mírek a Pavel.

Oficiálně priznaná kilometráž: 78 km i se všemi zajížděkami.

Trasa:

Praha - Nové Město

Praha - Vokovice

Lysolaje

Horoměřice

Černý vůl

Velké Přílepy

Tursko

Minice

Kralupy n. Vlt.

Nelahozeves

Miřejovice

Všestudy

Vojkovice

Zlosyn

Úžice

Kozmín

Zlončice

Máslovce

Vodochody

Drasty

Klecany

Veltěž

Praha - Dolní Chabry

Praha - Nové Město